kõige enam tõsist sõbralikku meelt tema wastu saaks üles näitama.

Härra Sorell oli ikka lahke ja wastuwõtja oma sõbrade ja sugulaste wastu olnud ja kus ta aga kedagi neist nägi, kes ilma oma süüta häda ja õnnetusse sattunud, seal ta aitas kohe sõbralikult ja hea meelega.

Nelikümmend inimest, meeste- ja naesterahwast, olid suures saalis kous, kui testament lahti wõeti. Naad kõik olid nimepidi sinna palutud.

Nüüd tuli kuulutus.

Esimesed ja ülemad pärijad olid linna waesed. Nende heaks olid sadatuhat rubla ja suurem osa muu warast, mis seks pidi saama äramüüdud, jäetud. Kõik need nelikümmend aga, kellega ta tihti oli ümberkäinud, said igaüks oma osa. Siin oli aga härra Sorell selle eest hoolt kannud, et igamees seda sai, mis t'al kõige enam soowitaw ja meele pärast ning tuluks oli, ja need osad olid nii äraarwatud, et kõik ühetasa said. Ühe prouale, kes enam kui teised kallid kiwa armastas, kinkis ta mõne sõhärduse ehte raha summaga üheks, et neid kullaseppa juures oma tahtmise järäl lasta kohendada. Üks noormees, kes hea meelega kunstmaalimist õppis, sai tuhat rubla Itaaliamaale reisimiseks. Üks teine noormees sai tuhat rubla edasiõppimiseks suurkooli peal. Üks kehwa mõisaomanik sai tõlla ja hobused j. n. e. Ja üks leski prouа sai kolme tuа täis mööblid ja tema tütar Olga tuhat rubla raha, et oma himu järäle muusika kunsti selgeks õppida, mis peale temale suur himu ja kaa kallis anni oli.

Peale nende osade andis päranduse jätja weel oma tänu teada kõikide wastu, kes igal ajal nii sõbralikud ja armsa olemisega ennast tema wastu üles tunnistanud ja palus neid weel, teda igal ajal õige armastusega meele tuletada. Kõige wiimaks aga loeti weel ette, et härra Sorell riigi panki sadatuhat rubla annud selle seadmisega, et aasta pärast kõik nelikümmend inimest jälle pidid seia kokku tulema, et siis kuulda saaks, kelle päralt need sadatuhat pidid olema.

Osapäralised waatsid kõik üks teise otsa. Kes see õnnelik pidi olema? Missuguste tingimistega seda suurt wara omale saaks, sest põlnud juttu tehtudgi. Wäga mitmesuguste tundmistega läksid kõik ära. Mõned olid wäga tänulikud, aga neid oli wähe. Suurem hulk oli kahewahel, kas pidid nutma wõi naerma, ja mõnigi oli nii tänamatta, ennast pahandama niisuguse wäikese andi üle, mis ometi poolmillioni kohta oli nagu weetilgake ämbris. See ja teine arwas kaa, kas ehk koguniste häbi ei oleks nii wäikest andi wastu wõtta. Needsammad olid julgeste lootnud hoopis